

't Beeldeken.

De eenige zware schaduwzijde van hun leven was een vaag, kwellend gevoel van niet genoegzaam onafhankelijk en vrij te zijn. Zoo iets dat geen van beiden uit kon drukken, maar dat soms zwaar over hun nederig bestaan scheen neer te komen, onzichtbaar stijgend uit die hooge grijze torens van 't kasteel, uit die plechtige, sombere boomenmassa's van het park. 't Kasteel en heel zijn statige omgeving boezemde hun steeds een ontzagvollen, bijna angstwekkenden eerbied in. Zij voelden hun huisje zoo klein en zoo nietig er naast, gelijk ze zichzelf ook zoo klein en nietig vonden naast de rijke, deftige bewoners van het oude slot. Vooral 's zomers als alles er vol leven en beweging was, als de prachtrijtuigen glanzend over de krissende kiezelpaden kwamen aanrijden, als het onder de veranda op de stoep als van bloemen bontwemelde van licht-getoiletteerde, vroolijk pratende en lachende dames en heeren, als tweemaal daags de zware tuinbel galmde, voor den lunch en voor 't diner, als het er druk was van kinder-gestoei en heen-en-weer geloop van knechts en gouvernantes, dan kregen zij het stil-benauwd van vaag vreesachtig leven. Dan was de man van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat onzichtbaar aan den arbeid in den moestuin en de serres, terwijl het Beeldeken zich geen stap verder waagde dan het pleintje vóór haar deur, waar zij, beschut door hooge boomen tegen indringende blikken uit 't kasteel, haar kinderen verzocht geen luidruchtige spelen aan te vangen, en al heel vroeg de kippen naar hun rusthok dreef, opdat hun gekakel zoo min mogelijk ruststurende aandacht op zou wekken.

Alleen 's winters ademden zij ruimer en vrijer, en kwam er goede rust en vrede in hun gemoed. Dan bleef 't kasteel gesloten en waren zij alleenheerschers op 't groot domein. Dan had de man niet onverpoosd te zwoegen en te sjouwen, dan zag men 't Beeldeken soms wandelen in het verlaten park, zoo klein en zoo schraal op de breede gazons, tegen den zwaren, somberen achtergrond van naakte reuzenboomen. Zij staarde peinzend naar het groot kasteel waarin zij nooit den voet mocht zetten, zij droomde van een onbekende, overweldigende weelde onder die hooge, koepe-

lende torens, achter die stug-gesloten grijze luiken van de oude, met klimop begroeide muren. O zoo graag had zij 'teens willen zien van binnen, om te weten wat het was, om minder heimelijk bang te worden van de groote heimelijke macht en pracht die zij daar voelde. Maar 't mocht niet; 't verbod was streng en onverbiddelijk: zij noch haar man mochten er ooit een voet in zetten. Zij waren de tuinlui; met 't kasteel zelf hadden zij niets te maken. 't Kasteel leefde buiten hen om zijn eigen leven, vroolijk en lachend 's zomers, bar en stug in zijn ondoordringbaar mysterie des winters. Zijn onbekende almacht bleef aldoor op hen heerschen en drukken, nu eens zwaarder, dan weer zachter, maar toch aldoor, aldoor. 't Was of 't geheim huns eigen levens er in opgesloten lag; 't was of elk oogenblik daaruit een onverwacht bevel kon komen, dat onherroepelijk over hun lot beslissen zou.

En in de lange winteravonden, wanneer de kinderen slapen waren, wanneer zij rustig samen zaten naast het flakkerend haardvuur, hij met het pijpje in den mond, zij met de handen op haar knie gevouwen, beiden peinzend-starend in de rood-likkende vlam, beiden luisterend naar den wind die om het eenzaam huisje loeide en klaagde, praatten zij soms in vage woorden over het kasteel, over zijn talrijke zomerbewoners, over zijn winter-eenzaamheid en stilte, in de eenzaamheid en stilte van hun eigen nederig, vlijtig leven. Zij drukten niet in duidelijke woorden de instinctmatige, vreesachtige obsessie uit waaronder zij zoo dikwijls leden, maar voelden die wederkeerig in de trage, stille woorden waarmede zij elkander trachtten op te beuren. Zonder in eenige bijzonderheid te treden zei hij dat een mensch toch niets meer en niets beters kon doen in het leven dan maar steeds in alles zijn plicht betrachten; en 't Beeldeken knikte stil-goedkeurend met het hoofd, en voegde er bij dat zij ook vooral haar hoop en haar vertrouwen stelde in Gods goedheid en genade. „Ik doe alles wat mijn meester mij beveelt, en zelfs als hij mij niets beveelt werk en zorg ik voor hem zooveel als ik maar kan,” sprak hij; en 't Beeldeken antwoordde: „Ik doe mijn best om nooit een